A pak že je to hřích - Petra Janů

První láska má
kluk starý jak já a plachý ještě víc.
Jednou řek přijď k nám a byl tam sám,
což zapomněl mi říct.
Tam stál a desky v přítmí hrál
a blíž se být mi bál.
Chtěla jsem už jít,sbohem mu dát.

A pak jsem cítila tu závrať s ním,
padali jsme vzhůru k souhvězdím.
Voda hořela a pálil sníh.
Pak,že prý je to hřích.
A pak jsem cítila tu závrať dvou,
vesmír houpal se a řítil tmou.
Pak se zbortil najednou a my se báli ohlédnout.

První lásky jsou na neshledanou
a k tajným vzpomínkám.
Z dalších závratí,co zbývá ti,když splývají nám.
A žár za pár dnů studí, já si řekla tudíž dost,
budu rozumná, kamenná.

A pak jsi přišel ty a závrať mám,
navzdor nejpřísnějším zásadám.
Zase hoří déšť a pálí sníh,
pak že prý je to hřích.
A s tebou cítím zas tu závrať dvou,
vesmír houpe se a řítí tmou
a touha neskutečně lákavá
v nás svou zůstává. V nás dvou zůstává.
V nás dvou zůstává.